

[Steen Folke.]

forsvare deres nationale virksomheder i konkurrencen med de andre. Det er med til at give EF betydelige vanskeligheder med at fastholde både det økonomiske og det politiske samarbejde. Alle har en tendens til gerne at ville eksportere krisen til hinanden, og det er klart, at det er noget, som giver EF betydelige problemer.

EF-topmødet i Rom er det seneste udtryk for, hvor store problemer der i virkeligheden er ved at holde sammen på de stater, som er gået med i dette samarbejde. Det, jeg tænker på, er ikke de danske spilfægtier omkring det direkte valg og de problemer, det afstedkom, de problemer kan vistnok være på et meget lille sted, det er noget, jeg vil vende tilbage til. Nej, det, jeg tænker på, er naturligvis det væsentlige og reelle problem, som var den store hovedpine i Rom, nemlig det problem, at England ønskede en separat repræsentation i den EF-delegation, der skulle indgå i den såkaldte nord-syd dialog med en række olieproducerende u-lande og forskellige andre lande.

Hele denne nord-syd dialog er jo noget, som udenrigsøkonomiministeren gerne vil gøre til et udtryk for vore ønsker om at varetage de fattige landes problemer, imødekomme deres interesser. Jeg mener, det er noget snak. Realiteten i denne dialog er, at den er et forsøg på at etablere og sikre en fortsat EF-indflydelse i en række u-lande og sikre en energitilførsel til EF på vilkår, som er så gunstige som muligt for de lande, der nu indgår i forhandlingerne.

Det var jo som bekendt dette problem med energiressourcerne, der var særlige vanskeligheder med at løse i Rom, fordi englænderne dér har en speciel position i betragtning af, at de formentlig har betydelige oliereserver i Nordsøen, og den engelske delegation anført af premierminister Wilson har lagt stor vægt på at forsvare nogle engelske kapitalinteresser over for alle mulige andre interesser. Det var det egentlige grundlag for det engelske ønske om en særlig repræsentation ved forhandlingerne. Man ville sikre en oliepris og i det hele taget betingelser omkring udnyttelsen af olien og forsyningen med energi, som muliggjorde en udnyttelse af de engelske olie- og gasressourcer.

Nu lykkedes det vel nok at flikke et kom-

promis sammen på topmødet i Rom, og det er så det, udenrigsøkonomiministeren med stor begejstring har hæftet sig ved, et kompromis, som nok siden er en smule krakeleret, og som man i hvert fald ikke skal lægge mere vægt på end den vægt, der er grund til at lægge på de meget betydelige modsætninger mellem England på den ene side og Frankrig-Tyskland på den anden side, som viste sig på mødet i Rom.

Det, som den danske interesse har koncentreret sig om, er problemet omkring det direkte valg til EF-Parlamentet. Jeg mener, der er grund til at interessere sig for dette problem, fordi overgangen til direkte valg til EF-Parlamentet er et skridt i retning af opbygningen af en politisk union og er et væsentligt skridt i retning af denne opbygning af unionen. Herom siger udenrigsøkonomiministeren, at der ikke på nogen måde er tale om nogen form for suverænitetsafgivelse eller ændret fordeling af kompetencen mellem Parlamentet og EFs andre organer i forbindelse med overgangen til direkte valg. Men alle, inklusive udenrigsøkonomiministeren, er udmærket klar over, at det er lige præcis det, det drejer sig om, at selv om der måske isoleret set ikke kan siges at ligge en sådan overflytning af kompetence eller en øget suverænitetsafgivelse i forbindelse med dette forslag, så er det det, som det skal bane vejen for, og det ved alle naturligvis udmærket godt. Her har udenrigsøkonomiministeren tilligemed andre ledende socialdemokrater foretaget op til flere elastiske tilbageskridt. Som bekendt stemte han imod det direkte valg til Parlamentet i EF-Parlamentet for ikke ret længe siden. Man kan også i den større problematik citere, hvad udenrigsøkonomiministeren såvel som andre ledende socialdemokrater har sagt igennem tiden, f. eks. det, udenrigsøkonomiministeren skrev i Berlingske Tidende den 16. marts 1972:

„Udenrigspolitisk samarbejde hører ikke hjemme i EF.“

Nu vel, direkte valg til Parlamentet er ikke i sig selv udenrigspolitisk samarbejde. Der foregår såmænd allerede, må man sige, et udmærket udenrigspolitisk samarbejde i EF, som har manifesteret sig på talrige niveauer i FN og omkring netop disse dialoger med andre dele af verden, så det udenrigspolitiske samarbejde er såmænd i fuld